YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

6 päivänä maaliskuuta 1996 *

Asiassa T-141/95,

Kirsten Schelbeck, Euroopan parlamentin virkamies, kotipaikka Luxemburg, edustajinaan asianajajat Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure ja Véronique Leclercq, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa fiduciaire Myson SARL, 1 rue Glesener

kantajana,

vastaan

Euroopan parlamentti, asiamiehinään oikeudellisen palvelun päällikkö Manfred Peter ja saman yksikön virkamies Jannis Pantalis, prosessiosoite Euroopan parlamentin pääsihteeristö, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii, että Euroopan parlamentin 1.12.1994 tekemä päätös, joka on tehty sen päätöksen johdosta, jolla lakattiin soveltamasta Euroopan yhteisöjen

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohtaa tiettyihin Tanskan lainsäädännössä säädettyihin lisiin, ja jossa kieltäydyttiin palauttamasta kantajalle hänen palkastansa tämän säännöksen perusteella 1.11.1987—30.4.1993 vähennettyjä määriä, kumotaan,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti A. Saggio sekä tuomarit V. Tiili ja R. M. Moura Ramos,

kirjaaja: johtava hallintovirkailija B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 24.1.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Tosiseikat ja asiaan sovellettava lainsäädäntö

1 Kantaja otettiin palvelukseen kääntäjäksi ylimääräisen toimenhaltijan sopimuksella, joka tuli voimaan 1.11.1987. Hänen toimipaikakseen osoitettiin Tanskan käännösjaosto Euroopan parlamentissa.

2 Nimittävän viranomaisen 3.3.1988 tekemällä päätöksellä, joka tuli voimaan 1.1.1988, kantaja nimitettiin koeajalla olevaksi virkamieheksi. Hänet vakinaistettiin palkkaluokan LA 7 palkkatasolla 3 olevaksi virkamieheksi 10.10.1988 tehdyllä päätöksellä, joka tuli voimaan 1.10.1988.

3 Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 67 artiklan 2 kohdan mukaisesti kantaja ilmoitti ne lisät, jotka hän sai kolmesta lapsestaan 19.3.1986 annetun Tanskan lain nro 147 (jäljempänä kansallinen laki) perusteella.

4 Henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella parlamentti ryhtyi 1.11.1987 alkaen vähentämään nämä kansalliset lisät perhelisistä, jotka kantaja sai henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan perusteella.

5 Kantaja lähetti 17.3.1994 parlamentin henkilöstösäännöistä ja henkilöstöhallinnosta vastaavalle yksikölle kirjeen. Kirjeessä kantaja toisaalta muistutti, että parlamentti vähensi 1.11.1987 alkaen hänen palkastaan ne lisät, jotka hän sai kansallisen lain perusteella. Toisaalta kantaja viittasi toimivaltaisen yksikön näiden lisien laadusta tekemään päätökseen ja pyysi parlamenttia palauttamaan "virheellisesti" vähennetyt määrät ja ilmoittamaan hänelle siitä, kuinka kauan tähän kuluisi aikaa.

6 Henkilöstösäännöistä ja henkilöstöhallinnosta vastaavan yksikön 14.3.1994 päivätystä tilimuistiosta ilmenee, että kansallisen lain perusteella kantajalle maksettuja lisiä ei 1.3.1994 alkaen enää vähennetty henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan 2 kohdan perusteella maksetusta huollettavana olevaa lasta koskevasta lisästä. Sitä paitsi saman yksikön toisesta, 20.7.1994 päivätystä tilimuistiosta ilmenee, että henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella kantajan palkasta vähennetyt määrät olisi palautettu hänelle.

7 Vuoden 1994 kesäkuun palkanmaksun yhteydessä kantajalle palautettiin ne määrät, jotka parlamentin henkilöstöhallinto oli edelleenkin vähentänyt hänen palkastaan 1.3.1994—31.5.1994.

8 Kantaja lähetti 24.8.1994 kirjeen henkilöstöjaoston päällikölle. Tässä kirjeessä kantaja viittasi 14.3.1994 päivättyyn kirjeeseen, jonka henkilöstösäännöistä ja henkilöstöhallinnosta vastaava yksikkö oli kantajan ilmoituksen mukaisesti juuri antanut hänelle tiedoksi ja josta hän sai tietää, ettei tanskalaisen hallintoviranomaisen maksamia lisiä enää vähennettäisi hänen palkastansa. Muistuttaen siitä, että parlamentti oli vähentänyt nämä lisät siitä lähtien, kun hänet nimitettiin vakinaiseksi virkamieheksi 1.11.1987, kantaja vaati, että "aiheettomasti vähennetyt määrät tämän vuoksi palautetaan".

9 Vuoden 1994 syyskuun palkanmaksun yhteydessä kantajalle palautettiin määrät, jotka oli vähennetty 1.5.1993—28.2.1994.

10 Koska kantaja ei saanut vastausta 24.8.1994 päivättyyn kirjeeseensä, hän lähetti 18.11.1994 henkilöstöjaoston päällikölle uuden palautusvaatimuksen. Toisaalta hän huomautti vaatimuksessaan, että vuoden 1994 syyskuun palkanmaksun yhteydessä hänelle oli palautettu määrät, jotka oli vähennetty 1.5.1993 alkaen. Toisaalta hän vaati 1.11.1987—30.4.1993 "aiheettomasti vähennettyjen määrien" palauttamista.

11 Henkilöstösäännöistä ja henkilöstöhallinnosta vastaavan yksikön 1.12.1994 päivätyllä kirjeellä kantajalle ilmoitettiin, että "käytännön muutoksen takia" henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdassa säädetyn, päällekkäisyyden estävän säännön

soveltaminen niihin lisiin, jotka hän sai kansallisen lain perusteella, lopetettiin 1.5.1993 alkaen. Saman kirjeen mukaan "1.11.1987—30.4.1993 vähennettyjä määriä ei ole syytä palauttaa, koska uusi käytäntö otettiin käyttöön 1.5.1993 alkaen".

12 Kantaja teki tähän kirjeeseen sisältyvästä päätöksestä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen 1.3.1995.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

13 Näissä olosuhteissa kantaja nosti tämän kanteen henkilöstösääntöjen 91 artiklan 2 kohdan mukaisesti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 5.7.1995 jättämällään kannekirjelmällä.

14 Sen jälkeen kun tämä kanne oli nostettu, kantajan 1.3.1995 tekemä valitus hylättiin parlamentin pääsihteerin 18.7.1995 päivättyyn kirjeeseen sisältyvällä nimenomaisella päätöksellä.

15 Kirjallinen menettely ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa päättyi 17.10.1995, jolloin vastaajan vastaus annettiin.

16 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin päätti aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Asianosaiset esittivät vaatimuksensa ja vastasivat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen suullisesti esittämiin kysymyksiin 24.1.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä.

17 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa Euroopan parlamentin 1.12.1994 päivätyn päätöksen, jolla parlamentti on kieltäytynyt palauttamasta kantajalle henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella hänen palkastansa 1.11.1987—30.4.1993 vähennettyjä määriä;

— kumoaa tarpeellisilta osin päätöksen, jolla implisiittisesti hylätään hänen 1.3.1995 tekemänsä valitus;

— velvoittaa parlamentin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— ratkaisee, onko kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset olemassa;

— toteaa kanteen perusteettomaksi ja tämän vuoksi hylkää kantajan palkasta henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella vähennettyjen määrien palauttamista koskevan vaatimuksen;

— ratkaisee oikeudenkäyntikulujen korvaamista koskevan kysymyksen sovellettavien säännösten mukaisesti.

Tutkittavaksi ottaminen

Tiivistelmä asianosaisten esittämistä perusteluista

19 Esittämättä varsinaisesti väitettä kanteen tutkimatta jättämisestä parlamentti huomauttaa, että tätä kannetta voitaisiin pitää myöhään nostettuna. Toisaalta kantajan 17.3.1994 päivätty kirje voitaisiin luokitella henkilöstösääntöjen 90 artiklan 1 kohdassa tarkoitetuksi vaatimukseksi. Toisaalta henkilöstöhallinnon 1.12.1994 päivätty kirje voitaisiin luokitella toimenpiteeksi, jolla on vahvistettu vuoden 1994 kesä- ja syyskuun palkkalaskelmat, jotka parlamentin mukaan ovat henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja virkamiehelle vastaisia toimenpiteitä.

20 Parlamentti katsoo, että kantajan olisi pitänyt tehdä valitus viimeistään sen jälkeen, kun hän oli tutustunut vuoden 1994 syyskuun palkkalaskelmaansa; palkkalaskelmasta hän on voinut saada selville, että henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella vähennetyt määrät palautettaisiin hänelle vain 1.5.1993 jälkeiseltä ajalta.

21 Kantaja väittää ensinnäkin, että kyseisten kansallisten lisien laatua koskevaa parlamentin päätöstä, jonka tekopäivä ei ole tiedossa ja jota ei ole julkaistu, ei voida pitää henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuna virkamiehelle vastaisena toimenpiteenä. Kantaja on vasta 24.8.1994 päivätyllä kirjeellään varsinaisesti pyytänyt palkastansa 1.11.1987 jälkeen vähennettyjen määrien palauttamista. Vuoden 1994 syyskuun palkkalaskelman osalta kantaja väittää, ettei siitä mitenkään ilmennyt, että parlamentti olisi kieltäytynyt palauttamasta hänelle 1.11.1987—30.4.1993 vähennettyjä määriä.

22 Kantajan mukaan hän pystyi vasta 1.12.1994 päivätyn kirjeen saatuaan tutustumaan ensimmäisen kerran hänelle vastaiseen toimenpiteeseen, joka on riitautettu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, eli parlamentin päätökseen, jolla parlamentti kieltäytyi palauttamasta hänelle hänen palkastansa

1.11.1987—30.4.1993 vähennettyjä määriä. Koska hän on tehnyt asianmukaisessa määräajassa henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdan mukaisen valituksen tästä päätöksestä, parlamentti ei mitenkään perustellusti voi riitauttaa kanteen tutkittavaksi ottamisen perusteita.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa aluksi, että kantaja riitauttaa kanteessaan parlamentin päätöksen olla palauttamatta hänelle hänen palkastansa henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella 1.11.1987—30.4.1993 vähennettyjä määriä.

24 Sen selvittämiseksi, voiko kantaja nostaa kanteen, on tarkasteltava, onko kantaja voinut, kuten vastaaja väittää, saada tästä henkilöstösääntöjen 90 artiklan 2 kohdassa tarkoitetusta, hänelle vastaisesta päätöksestä tiedon ennen kuin parlamentti ilmoitti päätöksestä hänelle 1.12.1994 päivätyllä kirjeellä. Kyse on siis siitä, onko tämä kirje luokiteltava vain vahvistavaksi toimenpiteeksi.

25 Tältä osin on ensinnäkin todettava, että 17.3.1994 päivätyssä, parlamentille lähettämässään kirjeessä kantaja, joka viittasi kansallisen lain perusteella saamiensa lisien laatua koskevaan uuteen päätökseen, vaati kaikkien henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella hänen palkastansa vähennettyjen määrien palauttamista siitä päivästä lähtien, kun hän tuli parlamentin palvelukseen eli 1.11.1987 lähtien.

26 Tämän jälkeen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että vuoden 1994 kesäkuun palkanmaksun yhteydessä kantajalle todellakin palautettiin osa henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella vähennetyistä määristä. Päinvastoin kuin parlamentti väittää, tätä osittaista palauttamista ei kuitenkaan voida

kohtuudella tulkita parlamentin päätökseksi kieltäytyä palauttamasta saman säännöksen perusteella vähennettyjen määrien palauttamatta jäänyttä osaa.

27 Tämä toteamus pätee myös palautukseen, joka tehtiin kantajan 24.8.1994 päivätyn kirjeen johdosta kantajan vuoden 1994 syyskuun palkanmaksun yhteydessä. Itse asiassa 1.5.1993—28.2.1994 vähennettyjen määrien palauttaminen, mikä tapahtui sen seurauksena, että henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan soveltaminen kyseisiin kansallisiin lisiin päätettiin lopettaa, ei mitenkään vastaa päätöstä kieltäytyä palauttamasta tämän saman säännöksen perusteella 1.11.1987—30.4.1993 vähennettyjä määriä.

28 Lisäksi on huomattava, että se seikka, että syyskuussa 1994 maksetun palautuksen yhteydessä kantaja oli tietoinen 14.3.1994 ja 20.7.1994 päivätyistä tilimuistioista, ei mitenkään saata kyseenalaiseksi edellä esitettyjä toteamuksia. Itse asiassa näistä muistioista ei ilmene mitään sellaista objektiivista seikkaa, jonka perusteella parlamentin voitaisiin tulkita mahdollisesti kieltäytyneen palauttamasta kantajalle hänen palkastansa 1.11.1987—30.4.1993 vähennettyjä määriä.

29 Edellä esitetyn perusteella parlamentin 1.12.1994 päivättyyn kirjeeseen sisältyvää päätöstä on pidettävä henkilöstösääntöjen 91 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna virkamiehelle vastaisena toimenpiteenä eikä vahvistavana toimenpiteenä. Näin ollen päätöksestä nostettu kanne on otettava tutkittavaksi.

Pääasia

30 Kanteensa tueksi kantaja vetoaa kahteen perusteeseen, joista ensimmäinen koskee perustelujen puuttumista ja toinen henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan sekä henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan yhdessä luettujen säännösten rikkomista.

Perustelujen puuttumista koskeva kanneperuste

Tiivistelmä asianosaisten esittämistä perusteluista

31 Kantajan mukaan riidanalaisesta päätöksestä puuttuvat perustelut kokonaan, sillä päinvastoin kuin vakiintuneessa oikeuskäytännössä edellytetään, parlamentti ei ole ilmoittanut päätöksen perusteena olevia syitä, joiden tietäminen on välttämätöntä, jotta päätökseen voi kohdistua tuomioistuinvalvontaa. Tarkemmin ottaen parlamentti ei kantajan mukaan ilmoita syytä, minkä takia se oli päättänyt rajoittaa henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella vähennettyjen määrien palauttamisen koskemaan vain 1.5.1993 jälkeen vähennettyjä määriä.

32 Parlamentti puolestaan väittää, ettei tätä kanneperustetta ole esitetty hallinnollisessa valituksessa ja että tämä kanneperuste on tämän vuoksi jätettävä tutkimatta; parlamentti katsoo kuitenkin, että 1.12.1994 päivätyssä kirjeessä oleva viittaus uuden hallinnollisen käytännön käyttöönottamiseen eli kyseisiin kansallisiin lisiin sovellettavan päällekkäisyyden estävän säännön soveltamatta jättämiseen on joka tapauksessa hyväksyttävä ja riittävä syy, joka on välittömästi sidoksissa siihen, että riidanlaisen päätöksen voimaantulopäiväksi määrättiin 1.5.1993.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

33 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa ensinnäkin, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätöstä koskevan perusteluvelvollisuuden tarkoituksena on, että yhteisöjen tuomioistuin voi valvoa valituksenalaisen päätöksen lainmukaisuutta ja että henkilölle, jota päätös koskee, selviää riittävästi seikkoja, jotta hän voi tietää, onko päätös asianmukainen tai onko siinä sellainen virhe, jonka perusteella sen lainmukaisuus voidaan riitauttaa (ks. asia T-508/93, Mancini v. komissio, tuomio 27.10.1994, Kok. H. 1994, s. II-761, 36 kohta).

34 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa tämän jälkeen, että 1.12.1994 päivätyn kirjeen sanamuodosta ilmenee, että parlamentti perusti päätöksensä "hallinnollisen käytännön muutoksen" käsitteeseen, jolla ei ole takautuvaa vaikutusta, rajoittaakseen henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella vähennettyjen määrien palauttamisen koskemaan vain sen päivämäärän jälkeen vähennettyjä määriä, josta lähtien "uusi käytäntö otettiin käyttöön" eli 1.5.1993 jälkeen vähennettyjä määriä.

35 Tästä seuraa, että riidanalaisesta päätöksestä ilmenee riittävästi seikkoja, jotta asianosainen voi riitauttaa päätöksen asianmukaisuuden, niin kuin hän muuten on tehnytkin, ja jotta yhteisöjen tuomioistuin voi harjoittaa valvontaansa tältä osin. Perustelujen puuttumista koskeva kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan ja henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan yhdessä luettujen säännösten rikkomista koskeva kanneperuste

Tiivistelmä asianosaisten esittämistä perusteluista

36 Kantaja väittää pääasiallisesti, ettei toimielin voi tehdä henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella vähennystä, ellei se ensin totea, että muualta maksetut lisät ovat laadultaan samoja kuin ne perhelisät, jotka virkamiehellä on henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 1 jakson perusteella oikeus saada. Tässä tapauksessa se seikka, että parlamentti päätti lopettaa päällekkäisyyden estävän säännön soveltamisen kantajan Tanskan lain perusteella saamien lisien kaltaisiin lisiin, merkitsee ainoastaan sitä, että parlamentti on muodollisesti myöntänyt näiden lisien laatua koskevan arviointivirheensä. Näissä olosuhteissa kantaja katsoo, että parlamentin on palautettava hänelle kaikki ne määrät, jotka parlamentti on vähentänyt henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella 1.11.1987 alkaen, korotettuna 8 prosentin vuotuisella korolla.

37 Parlamentti huomauttaa ensiksikin, että yhdessäkään henkilöstösääntöjen säännöksessä ei nimenomaisesti säädetä, ettei henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohtaa

sovelleta Tanskan lain perusteella maksettaviin lisiin. Tämän jälkeen parlamentti huomauttaa, että toimielimillä on laaja harkintavalta sen määrittelemisessä, minkä laatuisia kansallisen lainsäädännön perusteella maksettavat lisät ovat. Lisäksi parlamentti toisaalta katsoo, että sen aikaisempi henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohtaa koskeva "hallinnollinen käytäntö" ei ole sellaista lainvastaista toimintaa, joka voitaisiin kumota *ex tunc*, ja että toisaalta sen uusi käytäntö ei ole seurausta yksittäisestä päätöksestä, jonka perusteella voisi syntyä subjektiivisia oikeuksia, vaan päätöksestä, jota sovelletaan sellaisten tanskalaisten virkamiesten abstraktiin ryhmään, joilla on huollettavanaan yksi tai useampia lapsia. Lopuksi parlamentti huomauttaa toimineensa pelkästään kantajan ilmoitusten perusteella ja ettei kantaja ole koskaan riitauttanut parlamentin aiempaa käytäntöä.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

38 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan mukaan "virkamiesten, jotka saavat tässä artiklassa tarkoitettuja perhelisiä, on ilmoitettava muualta saadut samanluontoiset lisät, jotka vähennetään liitteessä VII olevan 1, 2 ja 3 artiklan mukaan maksetuista lisistä".

39 Tätä säännöstä on tulkittava niin, että toimielinten tehtävänä on määritellä, ovatko virkamiehen tai toimenhaltijan henkilöstösäännöissä säädetyn velvollisuuden mukaisesti ilmoittamat lisät samanlaatuisia lisiä kuin henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 1, 2 ja 3 artiklan perusteella saadut lisät. Tästä seuraa, että se seikka, että virkamies ilmoittaa lisät henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ei mitenkään vapauta kyseistä toimielintä tutkimasta mahdollisimman pikaisesti, ovatko nämä lisät "muualta saatuja samanluontoisia lisiä", jotta päällekkäisyyden estävää sääntöä voitaisiin soveltaa.

40 Henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella toimielimet voivat päättää kyseisessä kohdassa säädetyn, päällekkäisyyden estävän säännön soveltamisen

lopettamisesta vain kahdessa tapauksessa. Näin voidaan päättää ensinnäkin silloin, kun muualta maksettujen lisien laatu objektiivisesti muuttuu, mikä on tietysti seurausta sen kansallisen lainsäädännön muuttamisesta, jonka perusteella niitä maksetaan. Toiseksi, täyttäessään sille tämän saman säännöksen perusteella kuuluvaa velvollisuutta (ks. edellä 39 kohta) toimielin voi todeta, ettei se ole luokitellut asianomaisen henkilön ilmoittamia kansallisia lisiä yhtenäisesti sovellettavien objektiivisten arviointiperusteiden mukaisesti oikein ja että se näin ollen on aiheettomasti vähentänyt kyseiset lisät. Tässä tapauksessa henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan soveltamisen lopettamista koskeva pakollinen päätös tulee voimaan ajankohdasta, jona ensimmäinen aiheeton vähennys tehtiin.

41 Näissä olosuhteissa on todettava, että päätettyään tässä tapauksessa lopettaa henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan soveltamisen tarkasteltavina oleviin kansallisiin lisiin sillä perusteella, etteivät nämä lisät olleen samanlaatuisia kuin henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan mukaiset lisät, parlamentti on virheellisesti kieltäytynyt palauttamasta kantajalle niitä määriä, jotka parlamentti oli vähentänyt kantajan palkasta henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella 1.11.1987—30.4.1993.

42 Tämän vuoksi tämä kanneperuste on hyväksyttävä.

43 Edellä esitetyn perusteella kanne on perusteltu.

Oikeudenkäyntikulut

44 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan

oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska parlamentti on hävinnyt asian ja koska kantaja on vaatinut parlamentin velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, parlamentti on velvoitettava korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Euroopan parlamentin 1.12.1994 tekemä päätös, jolla parlamentti on kieltäytynyt palauttamasta kantajalle hänen palkastansa Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen 67 artiklan 2 kohdan perusteella 1.11.1987—30.4.1993 vähennetyt määrät, kumotaan.

2) Parlamentti vastaa sekä omista että kantajan oikeudenkäyntikuluista.

Saggio Tiili Moura Ramos

Julistettiin Luxemburgissa 6 päivänä maaliskuuta 1996.

H. Jung A. Saggio

kirjaaja presidentti